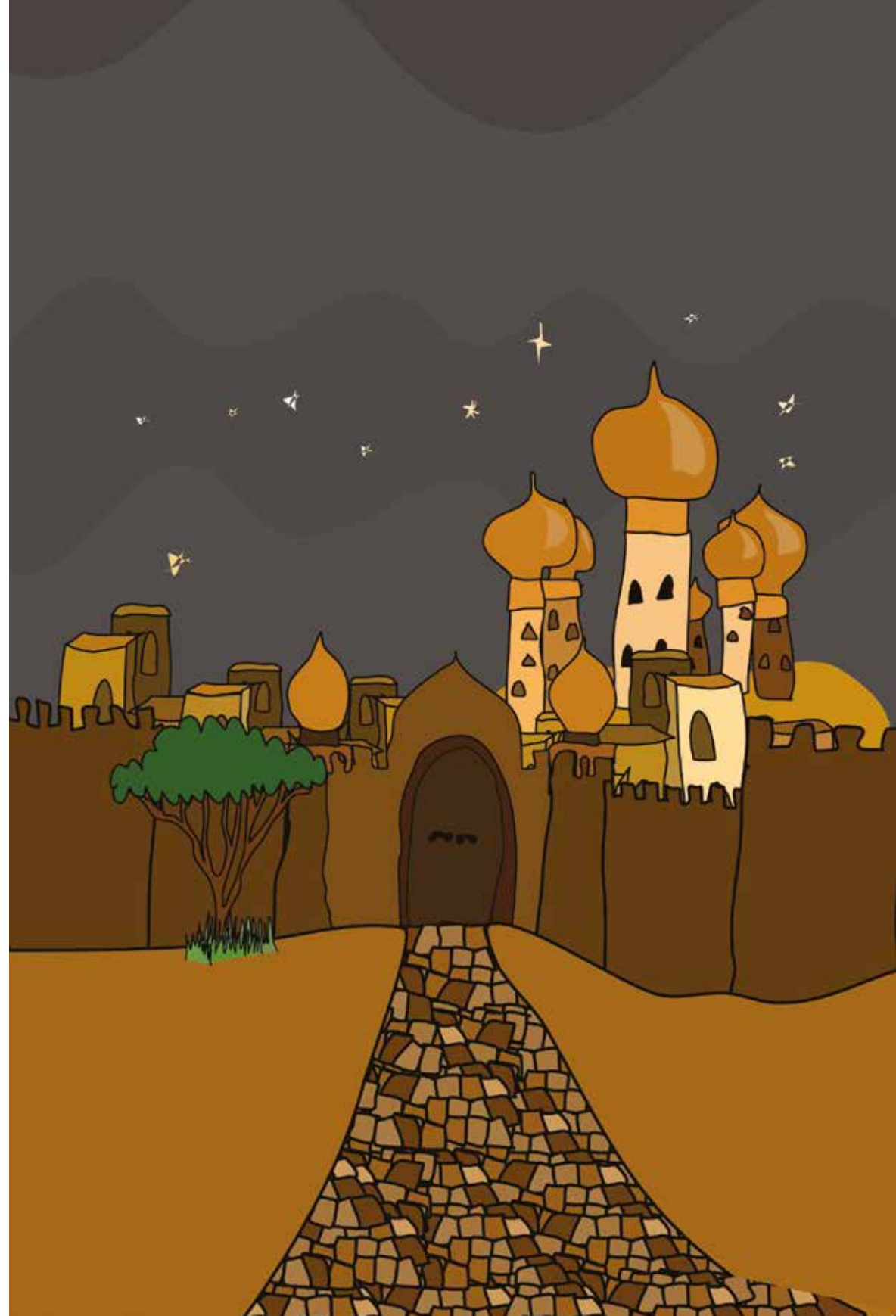
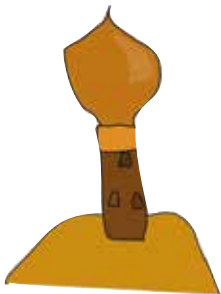

1

En gang for mange, mange og enda flere år siden lå det en by ganske så langt borte (med kamel ville det tatt tolv uker å reise dit), og denne byen het Susa. I Susa var det digre palasser med vakre bilder på veggene, og templer med bueganger og bratte trapper. I store, grønne hager med roser, liljer og daddelpalmer kvitret sangfugler fra sola stod opp til den gikk ned, og enda litt til. Der var markedsplasser som bugnet av frukt, krydder og grønnsaker. Det var også mange mindre hus der, med matlukt sivende ut gjennom vinduene. Rundt hele byen var det en tykk mur med flere porter. Et sted langs denne muren sto det noen telt laget av hullete stoff og palmegreiner.

I byen Susa bodde det konger og dronninger, prinser og prinsesser. Der var kloke menn som studerte stjerner og løste gåter, og damer som sang triste viser mens de smilte og bakte søte kaker. Der fantes barn som løp rundt i gatene og klatret i daddelpalmene, og hvis de var riktig heldige, fikk de smake på de søte kakene.

Men det var slettes ikke alle som var så heldige at de fikk smake. Ikke alle bodde i et palass eller engang i et hus, og ikke alle hadde en synkende, bakende mamma. En av dem som sov alene under en av de hullete teltdukene inntil muren, i en fillete kjortel og med store, svarte, bustete krøller på hodet, det var Navid.

Da Navid ble født, var det noen som syntes at det var gode nyheter, og derfor fikk han et navn som betyr nettopp «gode nyheter». 11 år senere var det derimot ingen som syntes at han var særlig godt nytt. Han hadde ikke lenger noen mamma eller pappa, og det var ikke så mange som brydde seg om ham. Derfor brydde Navid seg aller mest om seg selv. Noen måtte jo gjøre det. Siden han ikke hadde noen foreldre som skaffet ham mat, måtte Navid gjøre det også. Og det gjorde han som regel ved å stjele.

Navid var ikke flink til å løpe fort, men han var usedvanlig god til å plystre. På en fin dag stilte han seg opp i nærheten av byporten og plystret så vakkert at småbarn lo av glede, og de som gikk forbi kastet noen mynter til ham. Han kunne også klatre som en liten apekatt, og forsynte seg ofte med dadler fra palmene som vokste utenfor byen. Men det Navid var aller mest flink til, var å snike seg omkring uten at noen så ham. Derfor kunne han smyge seg mellom alle menneskene på markedet. Han kunne raske med seg et brød her, et eple der og en kjøttbit bakom der, for så å liste seg tilbake til kroken sin inntil muren, før noen så mye som merket at noe manglet. Slik var en vanlig dag for Navid, og derfor syntes ikke folk han var godt nytt. Han var jo en tyv! En liten tyv, men en tyv likevel. Dette var riktignok før Navid møtte tre snodige, men veldig kloke menn.

